Rocznik 1935. Nr. 37.

Gazeta Powiatowa

powiatu świętochłowickiego

Świętochłowice, dnia 14 września 1935 r.

Wychodzi co sobotę. Redaktor Siwy, Wydział Powiatowy Świętochłowice.
Telefon: Chorzów 40911.

Treść:

1. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29. sierpnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o terminie rozpoczęcia prac komisyj klasyfikacyjnych.

2. Obwieszczenie w sprawie warunków dzierżawy polowania obwodu gminy Łagiewniki.

3. Wypis wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

DZIAŁ URZĘDOWY

1.

Rozporządzenie

Ministra Skarbu

z dnia 29 sierpnia 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o terminie rozpoczęcia prac komisyj klasyfikacyjnych.

(Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 422).

Na podstawie art. 10 ustęp 1 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1.

Dzień 1 września 1935 r. oznacza się jako termin rozpoczęcia prac następujących komisyj klasyfikacyjnych:

1) Głównej Komisji Klasyfikacyjnej przy Ministerstwie Skarbu w Warszawie.

2) wojewódzkich komisyj klasyfikacyjnych w województwach białostockiem, krakowskiem, lwowskiem, nowogrodzkiem, poleskiem, pomorskiem, poznańskiem, śląskiem, stanisławowskiem, tarnopolskiem, wileńskiem i wołyńskiem,

3) powiatowych komisyj klasyfikacyjnych we wszystkich powiatach w województwach nowogrodzkiem, poleskiem, **śląskiem,** stanisławowskiem, wileńskiem i wołyńskiem, oraz powiatach Białystok, Bielsk Podlaski, Grodno, Sokółka i Wołkowysk w województwie białostockiem, w powiatach Biała, Bochnia, Brzesko, Chrzanów, Dąbrowa, Jasło, Kraków, Mielec, Ropczyce, Tarnów i Wadowice w województwie krakowskiem, w powiatach Brzozów, Gródek Jagielloński, Jarosław, Krosno, Lubaczów, Mościska, Nisko, Przemyśl, Przeworsk, Rudki, Rawa Ruska, Sambor, Sanok, Sokal, Tarnobrzeg i Żółkiew w województwie lwowskiem, w powiatach Brodnica, Chełmno, Działdowo, Grudziądz, Lubawa, Sępolno, Tczew, Toruń, Tuchola, Wąbrzeźno, oraz w powiecie morskim w województwie pomorskim, w powiatach Bydgoszcz, Chodzież, Gniezno, Inowrocław, Jarocin, Kępno, Kościan, Krotoszyn, Leszno, Międzychód, Mogilno, Oborniki, Ostrów, Poznań, Rawicz, Śrem, Środa, Szamotuły, Wągrowiec, Września, i Wygrzysk w województwie poznańskiem, oraz w powiatach Brzeżany, Czortków, Kamionka Strumiłowa, Podhajce, Przemyślany, Trembowla, Zaleszczyki i Zbaraż w województwie tarnopolskiem.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

Wł. Zawadzki.

2.

Obwieszczenie.

Niniejszem daje się do publicznej wiadomości, że warunki dzierżawy polowania obwodu Gminy Łagiewniki Śl. wyłożono do wglądu interesentów w czasie od 16-go do 29-go września br. w gmachu gminnym, pokój nr. 11.

Łagiewniki Śl., dnia 12-go września 1935 r.

Naczelnik gminy

(—) Rybarz.

3.

Odpis z odpisu!

Najwyższy Trybunał Administracyjny
L. Rej. 6879/33.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej!

Najwyższy Trybunał Administracyjny w składzie: Przewodniczący Sędzia Dr. Bernaczek i sędziowie: Waśkowski, Żeleński, przy udziale protokólanta radcy Sekretarjatu Prawniczego Ruzamskiego w sprawie sporno-administracyjnej ks. Donnersmarcka w Świerklańcu i hr. Henckel Donnersmarcka w Reptach Starych przeciw gminie Łagiewniki w przedmiocie podatku budynkowego, po przeprowadzonej dnia 27 maja 1935 r. rozprawie, a to po wysłuchaniu sprawozdania sędziego-sprawozdawcy, — oddala rewizję powodów na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Katowicach z dnia 24 maja 1933 r. L. Rej. S. 333/33 S. A. Koszta postępowania ponoszą powodowie. Wartość przedmiotu sporu ustala się na 1.170 (tysiąc sto siedemdziesiąt) zł.

P o w o d y:

Statutem miejscowym z 31 października 1924 r. zatwierdzonym przez Śląską Radę Wojewódzką dnia 28 listopada 1924 r. wprowadzono na obszarze gminy Łagiewniki komunalny podatek budynkowy. § 2 tego statutu postanawia, że podatek ten wymierza się od każdego tysiąca wartości pospolitej poszczególnych budynków w stawkach, uchwalonych i podanych do wiadomości corocznie przez gminę sposobem miejscowym.

Uchwałą komisarycznej rady gminnej z 30 marca 1932 r. zatwierdzoną przez Wydział Powiatowy w Świętochłowicach dnia 19 kwietnia 1932 r. i ogłoszoną w Gazecie Powiatowej 7 maja 1932 r. Nr. 19 pod poz. 8, ustalono stawki podatkowe w r. 1932/33 jak następuje:

4½% od właściciela, którego bydynków wartość pospolita nie przekracza 50.000 zł,

5½% od pospolitej wartości ponad 50.000 zł do 100.000.

6½% od pospolitej wartości ponad 100.000 zł.

Na podstawie powyższego statutu i uchwały Rady Gminnej wymierzył Naczelnik gminy Łagiewniki Dyrekcji Kopalń Śl. w Chropaczowie od jej domów, położonych na obrzarze gminy Łagiewniki, komunalny podatek budynkowy w wysokości 6½% od wartości pospolitej tych domów, ustalonej na 180.000,— zł, w kwocie 1.170 złotych a sprzeciw Generalnej Dyrekcji dóbr Ks. Donnersmarcka w Świerklańcu oddalił decyzją z 20 czerwca 1932 r.

Skargę Guidotta Donnersmarcka w Świerklańcu i Kraft-Henckla Donnersmarcka w Reptach Starych na powyższą decyzję, w której to skardze domagali się uchylenia progresji podatkowej, jako niezgodnej z art. 92 i 96 Konstytucji, oddalił Wydział Powiatowy w Świętochłowicach wyrokiem z 27 stycznia 1933 r. Wniesione od tego wyroku odwołanie powodów oddalił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Katowicach wyrokiem z 24 maja 1933 r. i wyrok Sądu I. instancji zatwierdził z motywów w nim podanych, zaznaczając nadto, że poza przepisami ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 24 kwietnia 1924 r. (poz. 30 Dz. U. Śl. z roku 1926), dotyczącemi spornego podatku i nie zawierającemi zakazu stosowania stawek progresywnych, należało wziąć pod uwagę jedyny paragraf ustawy z 24 lipca 1906 r. (zb. ust. pr. str. 376) obowiązującej w spornym przedmiocie, dozwalający wyraźnie stosowania progresji przy wymiarze podatku z ustawy 14 lipca 1893 r. (zb. ust. str. 152). Jakkolwiek niemiecka ustawa o daninach komunalnych zastąpiona została przez śląską ustawę o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, której postanowienia nie zawierają żadnych norm, zakazujących stosowania progresji stawek, to jednak należało uznać, że wspomniana ustawa z 24 lipca 1906 r. tembardziej wyjaśnia sporny przedmiot w tym kierunku, iż dla braku zakazów progresji, progresja jest dozwolona, o ile ustanowi się ją prawomocną uchwałą gminy, która to uchwała w takim wypadku ma charakter prawa lokalnego.

Na wyrok powyższy wnieśli powodowie rewizję do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, który rozważył, co następuje:

Sporną między stronami jest jedynie kwestja, czy uchwała Rady gminnej w Łagiewnikach, wprowadzająca progresywne stawki podatku budynkowego w zależności od wartości pospolitej wszystkich budynków, należących do tego samego właściciela, a położonych na obszarze gminy, zgodna jest z obowiązującemi obecnie przepisami, dotyczącemi opodatkowania budynków na obszarze gmin miejskich (art. 4 pkt. 1 i 2 w związku z art. 3 i ust. 3 śląskiej ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych z 14 kwietnia 1924 r. poz. 30 Dz. U. z roku 1926).

W tym względzie powodowie zarzucają, że stosowanie progresji przy podatku budynkowym, pobieranym na zasadzie art. 4 cyt. ustawy śląskiej, nie jest dopuszczalne, co ich zdaniem wynikać ma a contrario z przepisu art. 5 ust. 2 tej ustawy, który expressis verbis zezwala na pobieranie podatku od kopalin w różniczkowanych stopach. Ponieważ, wywodzi dalej pismo rewizyjne, art. 4 nie zawiera takiego postanowienia, należy przyjąć, że ustawodawca świadomie pominął prowadzenie normy, zezwalającej na pobieranie podatku budynkowego w stopie zróżniczkowanej, gdyż w przeciwnym razie byłby to uczynił expressis verbis, jak to ma miejsce w art. 5 ust. 2.

Wywody te nie są trafne, a to nietylko dlatego, że art. 5 reguluje pobieranie zupełnie innego podatku, mianowicie podatku od kopalin, to jest od cynku, węgla i ołowiu, ale przedewszystkiem z tego powodu, że przewidziane w nim różniczkowanie powyższego podatku nie stosuje się zależnie od wartości przedmiotu opodatkowanego, lecz zależnie od gatunku minerału, t. zn. że przepis ten zezwala na pobieranie innych stawek przy podatku od cynku, a innych przy podatku od węgla lub ołowiu. Nie można więc już z tego powodu z powyższego przepisu wyciągać w drodze analogji wniosku, że ustawodawca nie przewidując w art. 4 wyraźnie progresji przy podatku budynkowym zależnie od wartości budynków, podlegających opodatkowaniu, chciał tem samem wykluczyć dopuszczalność ustanawiania takiej progresji podatkowej.

Pismo rewizyjne zarzuca dalej, że Sąd a quo mylnie powołuje się na ustawę z 24 lipca 1906 r. jako na źródło wyjaśnienia spornego przedmiotu, gdyż wspomniana ustawa odnosi się do innego stanu faktycznego i prawnego, aniżeli stan, rozpatrywany w sporze niniejszym na płaszczyźnie art. 3 ust. 3 śląskiej ustawy o finansach komunalnych.

Otóż przedewszystkiem zaznaczyć należy, że Sąd a quo nie powołuje się na cyt. pruską ustawę, jako na źródło obowiązującego prawa, lecz wskazał na nią jedynie dla uzasadnienia swego stanowiska prawnego, że progresja podatku budynkowego jest dopuszczalna w drodze przepisu lokalnego, a to dla braku wyraźnego w tym kierunku zakazu w ustawie o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych Województwa Śląskiego.

Art. 3 ust. 3 tej ostatniej ustawy, który na zasadzie art. 4 ust. 2 tej ustawy stosuje się odpowiednio do podatku budynkowego w gminach miejskich, odpowiada swą treścią paragrafowi 25 ust. 2 ustawy pruskiej o daninach komunalnych z 11 lipca 1893 r. i postanawia jedynie, jakie kryterje mogą być w odnośnych uchwałach przyjęte za podstawę podatku i w tym względzie wylicza: przychód, czynsz najmu wzgl. dzierżawy, wartość czynszową (wartość użytkową), wartość gruntów według samodzielnej klasyfikacji gminnej, albo też połącznie kilku z tych podstaw. Natomiast ani ten przepis, ani żadne inne postanowienie ustawy powyższej nie normują wysokości dopuszczalnych stawek podatku budynkowego w stosunku do jednej z powyżej wymienionych podstaw wymiaru, ani też nie zawierają postanowienia, z któregoby choć pośrednio wynikało, że te stawki muszą być dla wszystkich budynków jednakie.

Otóż tego rodzaju przepis zawierała właśnie cytowana już wyżej pruska ustawa o daninach komunalnych w § 27 ust. 1, który głosił, że podatek od nieruchomości (Grundbesitz) należy rozdzielać według równych norm i stawek. Jak na to wskazują komentarze do powyższej ustawy (patrz Brauchitsch z roku 1910 t. III. str. 425 uw. 1 do § 27) przepis ten wywoływał szereg wątpliwości co do sposobu i rozmiarów stosowania go, aż wreszcie wydana została ustawa deklaracyjna 24 lipca 1906, która postanawia, że § 27 ustawy o daninach komunalnych, nie wyklucza opodatkowania poszczególnych nieruchomości lub grup posiadaczy ich według rozmaitych norm.

Jeżeli więc twórcy śląskiej ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, którym ustawa z roku 1906 była niewątpliwie znana, nie wprowadzili do ustawy śląskiej przepisów, któreby podobnie jak § 27 ust. 1 ustawy o daninach komunalnych nakazywał pobieranie komunalnego podatku budynkowego według jednakich norm i stawek, to można z tego wnioskować, że nie chcieli oni stawiać przeszkód w wprowadzeniu rozmaitych norm podatku budynkowego dla poszczególnych kategoryj własności nieruchomości, tak, jak to mimo istnienia przepisu art. 27 ust. z roku 1893 orzekła cytowana ustawa deklaracyjna z r. 1906.

Jeżeli więc Wojewódzki Sąd Administracyjny, biorąc dla wyjaśnienia spornej kwestji pod uwagę także powyższe okoliczności, uznał, że cytowane wyżej przepisy ustawy o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych nie stoją na przeszkodzie wprowadzeniu w drodze prawomocnych uchwał progresywnych stawek komunalnego podatku budynkowego, to Najwyższy Trybunał Administracyjny nie dopatrzył się w tem zarzuconej błędnej wykładni odnośnych przepisów prawnych i w konsekwencji rewizję oddalił jako nieuzasadnioną.

Orzeczenie o kosztach postępowania opiera się na § 103 ustawy o ogólnym zarządzie kraju z 30 lipca 1883 r. (Zb. ust. pr. str. 195).

Warszawa, dnia 27. maja 1935 r.

Podpisy:

(—) Dr. Bernaczek, (—) Waśkowski, (—) Żeleński.

Zgodność niniejszego wypisu wyroku z oryginałem potwierdza:

Warszawa, dnia 11. czerwca 1935 r.

Prezes: (podpis nieczytelny).

Członek Sekretarjatu Prawniczego:
(podpis nieczytelny).

Druk: E. Leksan
Świętochłowice, Bytomska 23
Telefon nr. 411-10